

benægte det, men man maa i det hele taget ikke gaa ud fra, at et Eksempel fra den nuværende kjøbenhavnske Ladegaard kan vise, hvorledes det gaar til i andre Tvangsarbejdsanstalter, da det forlængst er anerkendt, at Kjøbenhavns Ladegaard aldeles ikke opfylder de Fordringer, der maa stilles til en velordnet Tvangsarbejdsanstalt, hvorfor der ikke alene er Tale om, men forlængst er truffet Forberedelser til at erstatte den med en fornuftig ordnet Tvangsarbejdsanstalt, for hvilken der da naturligvis ogsaa vil blive givet et lignende Reglement som de, der nu ere givne rundt omkring for Landets andre Tvangsarbejdsanstalter, og som alle ere ensartede. Jeg tror som sagt ikke, at det er for de mindre Forjættelser, Forsømmelser ved Arbejdet, Dovenskab og Skulkeri, at man savner strengere Tvangsmidler, men det man savner, er strengere Midler over for den egentlige Opsættighed, og det er ogsaa netop det, som Arrestréglementet af 1846 særlig har for Øje, naar det stiller grove Uordener i Spidsen, eller gentagne ringere Uordener, som vidner om stor Trods. Det er til Overvindelse deraf, at de Tvangs- og Tugtmidler, der indeholdes i Fattiglovens § 41, ere eller kunne blive for lidt effektive. Naturligvis er der en Grænse, ud over hvilken man ikke kan gaa — man maa der tilstaa sin Usmagt, — men vi tro, at Grænsen er dragen alt for slapt i Fattigloven.

Naar det ærede 4de Medlem for Lite Areds (Det. Hansen) drager en Sammenligning med andre Steder, hvor man ikke anvender legemlig Kædselse som det hyereste Tvangsmiddel, saa er denne Sammenligning ikke rigtig, thi jeg tror at kunne sige, at ingen Straffeanstalt i Udlandet standjer ved Anvendelsen af Straffemidlerne paa det Punkt, hvor man efter Fattigloven er nødt til at standje. De have maaste ikke, eller i forholdsvis mindre Udstrækning legemlig Straf som hyerligere Tvangsmiddel, men saa have de andre Straffe, som ere udelukkede hos os, og med Hensyn til hvilke der kan være Spørgsmaal, om de ere bedre. Jeg tror ikke, at de ere bedre, men derom kan der jo tvivles. Derimod er det sikkert, at de ikke passe hos os, da Lokalteterne her ikke ere anlagte derpaa. Vaade det engelske hard labour, Vandrefamrene, som jeg omtalte i Gaar, dette at gaa paa skarpe Tremmer og alt slikt, kræver i alt Fald andre Lokalteter end dem, vi ere indrettede paa hos os, efter at Tvangsarbejdsanstalterne ere opførte i Overensstemmelse med Fattiglovens Fordringer. Jeg tror altsaa, at denne Sammenligning er ikke slaaende. Der maa kræves noget mere, end det, vi have, og det

naturlige er da at gaa til det, som Lovgivningen hjemler paa et tilsvarende Omraade, altsaa netop den forporlige Kædselse. — Det er heller ikke rigtigt, naar det ærede Medlem mente, at det er noget ukendt i Tvangsarbejdsanstalterne. Det er der ingen Tvivl om, at det tidligere er anvendt ifølge en Analogi. Jeg ved det, thi jeg har selv afgivet Erklæring om Berettigelsen af denne Analogi. Både indtil 1891 anvendtes paa Fanger i Tvangsarbejdsanstalterne Analogien af Arrestréglementet af 1846, men saa som Loven af 1891, der, som den højtærede Minister rigtig bemærkede, ved Omstændigheder, som ikke indeholdt en principiel Opgivelse af dette Straffemiddel, medførte, at man herefter ikke kunde anvende det. Siden den Tid er der ingen Bestemmelse derom i de ny Reglementer, men der trænges til et hyerligere Tugtemiddel, navnlig mod grovere Uordner, og det kan efter vore Forhold ikke være noget andet end den legemlige Kædselse, her er foreslaaet.

Det ærede Medlem kan heller ikke med Rette sige, at Lovforslaget derved gaar uden for sin Ramme. Det maatte naturlig optages i det Øjeblik man optog Tvangsarbejde som Straf for visse Volds handlinger. Det Spørgsmaal maatte da naturlig rejse sig: under hvilken Disciplin komme de paagældende der? Vi vælge denne Straf, fordi vi finde den mere hensigtsmæssig, skarpere og heldigere over for disse Personer, end Fængsel, som de ellers skulle dømmes til, men saa maatte man nødvendigvis spørge: komme de nu ogsaa ind under en Tugt, som svarer til Fængseltugten? Og man maatte da sige, at det ville de ikke komme i Øjeblikket, fordi man ved den gældende Lovgivning er udelukket fra de samme Tugtemidler i Tvangsarbejdsanstalterne som i Fængslerne. Intet var da naturligere end at sige, at det, som gælder for andre, der ved Dom indsættes i Fængsel, kan man ved Lov bestemme for dem, der egentlig skulde indsættes i Fængsel, men som nu i Stedet derfor straffes med Tvangsarbejde, hvor man har en fornuftig Tvangsarbejdsanstalt, der er godkendt af Ministeren. Der er ingen Grund til, at disse Personer skulde behandles mindre effektivt eller være undertastede en mildere Tugt end den, der finder Sted i Fængslet. Det forekommer mig derfor, at man slet ikke gaar uden for Lovforslagets Ramme, naar man medtager dette. Jeg kan ligesom flere ærede Medlemmer og ligesom den højtærede Minister, hvad jeg ogsaa udtalte i Gaar, godt være med til at anvende det samme paa dem, der ved Rendelse blive indsatte. Jeg erkender dog, at naar man gør det, vil man komme